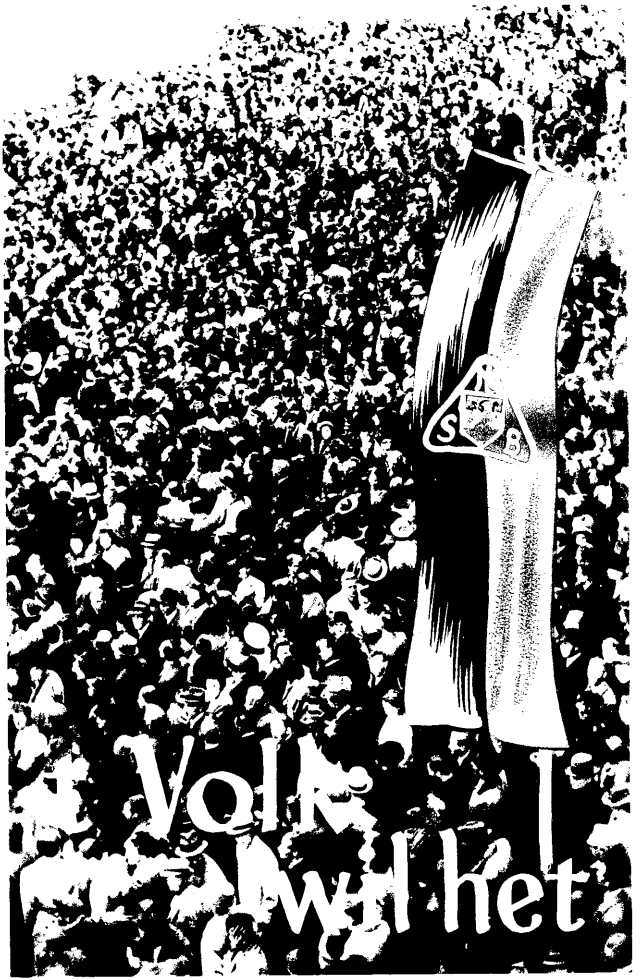
Volk
wil het

't VOLK WIL HET

TEKST VAN JAN DE HAAS.
UITGAVE: MATERIAALDIENST DER N.S.B. KRUISSTRAAT 7, UTRECHT.

Vooraf

Een beproefde strijdkern — klein in aantal, maar groot door idealisme en geestkracht, staat reeds elf jaren lang temidden van het Nederlandsche Volk. Honderdduizend mannen en vrouwen uit alle bevolkingsgroepen en van iederen leeftijd scharen zich vastbesloten achter Mussert, den Leider der Nationaal-Socialistische Beweging der Nederlanden.

Het is waar: Een belangrijk deel van het Nederlandsche Volk heeft zich nog niet bereid willen verklaren openlijk stelling te nemen vóór het nationaal-socialisme. Zeer velen willen nog afwachten terwijl anderen zich bewust verzetten tegen de doorwerking van het nieuwe.

De verdeeldheid van het Volk is nog niet overwonnen, althans uiterlijk nog niet. In werkelijkheid is juist in deze moeilijke oorlogsjaren een sterke en niet te verbreken eenheidsband gegroeid, die alle werkende mannen en vrouwen van Nederland omsloten houdt. Deze band tusschen menschen, die reeds door hun bloed en hun gemeenschappelijk vaderland bijeenhooren, is voortgekomen uit den wil die hen allen zonder uitzondering bezielt, den wil om hetzelfde doel te bereiken.

Er bestaat in Nederland geen verschil van meening over dit doel. Iedereen verlangt na dezen oorlog een anderen en beteren tijd, waarin een vrij en gelijkberechtigd Nederlandsch Volk zal leven en werken in een Vaderland dat te midden van de andere volken een eervolle plaats inneemt. Iedereen verlangt naar een terugkeer van de sociale rechtvaardigheid die ons Volk zoovele tientallen van jaren is onthouden. Er is niemand, die niet wenscht, dat paal en perk wordt gesteld aan de luimen en grillen van een kapitalisme dat de werkende menschen voor eigen doeleinden misbruikt.

Deze eenheid van willen en van doelstelling wordt nog niet in ons volksleven tot uitdrukking gebracht. De oorzaak daarvan ligt alleen in de omstandigheid dat wij, Nederlanders, het er onderling nog niet over eens zijn geworden langs welke wegen ons aller doel is te bereiken.

Het Volk wil het! De nationaal-socialisten willen hetzelfde en spannen zich daarvoor reeds meerdere jaren in.

Het Volk zoekt een weg naar zijn doel. Mussert wijst dien weg!

Onder Mussert's leiding willen wij, nationaal-socialisten, ons Volk in deze richting voorgaan. Wij zullen nimmer moede worden te strijden tegen het misverstand en het gebrek aan bekendheid met de Beweging, dat zooveel volksgenooten nog van ons verwijderd houdt.

Onze toekomst — de wil van het Volk! — wordt niet bereikt door een gemeenschappelijk verlangen alleen, maar door een bewusten strijd en een krachtigen arbeid van ons allen!

Vragen, die ons allen bezig houden

Wij allen, Nederlanders, onverschillig of wij voor- of tegenstanders van het nationaal-socialisme zijn, moeten komen tot gezamenlijken strijd en eensgezinden arbeid. Ons doel is hetzelfde en het is op dit oogenblik alleen noodig dat wij tot overeenstemming komen over de wegen die tot het doel leiden en de middelen om vooruit te komen.

Daarom moeten alle vragen en problemen, die ons thans bezig houden, aan de orde worden gesteld. Kunnen wij op deze vragen een antwoord vinden dat ons allen een voldoende bevrediging schenkt, dan wordt de eenheid van doel omgezet in een eenheid van daden!

Wat houdt ons dan in deze dagen bezig?

1e. De onmiddellijke zorgen van elken dag, die wij practisch overal ontmoeten, waar we ons ook bewegen.
2e. De oorlog, het ontstaan, het verloop, de achtergrond en de afloop daarvan.
3e. De revolutie die over Nederland is gekomen, terwijl een groot deel van ons Volk het niet wenscht of nog niet begreep.
4e. De invloed die wij als Nederlanders op het verdere verloop van de omwenteling kunnen uitoefenen, ten behoeve van onze eigen toekomst.
5e. De toekomstige positie van het Nederlandsche Volk.
6e. De wijze waarop Nederland komen kan tot sociale gerechtigheid en welvaart.
7e. Het werk van de nationaal-socialisten, hun houding in deze dagen en de critiek die op hen wordt uitgeoefend.
8e. Wat iedere Nederlander kàn doen om ons gemeenschappelijk verlangen in werkelijkheid om te zetten.

Een zeer zware tijd

Er is geen enkele reden om niet volkomen openlijk te spreken over dezen zeer zwaren tijd dien wij allen moeten doormaken. Onomwonden en zonder omwegen moet worden vastgesteld dat Nederland in geen honderd jaren zooveel moeilijkheden heeft gekend als op het oogenblik.
Iedere dag is voor ons allen vol van zorgen. De voorziening van de eerste levensbehoeften, voedsel, kleeding en schoeisel laat heel veel te wenschen over. Het is voor iedere huisvrouw een voortdurend schipperen om met de kartige rantsoenen eenigermate dragelijk uit te komen. Het is een bron van veel ergernis om alldoor maar weer in de rij te moeten staan voor groenten of andere levensmiddelen. Het is nóg erger, dat men ook nu weer de rijken en welgestelden den dans ziet ontspringen omdat ze voor veel geld hun behoeften in den zwarten handel kunnen bevredigen.
En dit betreft dan nog alleen de distributie. Maar hoevele gezinnen zijn niet in moeilijkheden geraakt omdat de mannen ver over onze landsgrenzen werk hebben moeten aanvaarden? Welk een zware last wordt daardoor niet gelegd op de schouders van onze moeders, die nu de geheele zorg en de volledige verantwoordelijkheid voor de opvoeding van hun kinderen hebben te dragen? De mannen zelf, die uit hun rustige en huiselijke omgeving moeten vertrekken naar een onbekende bestemming en die genoegen moeten nemen met de plaatselijk wellicht ongunstige omstandigheden die ze daar zullen aantreffen, hebben het evenmin gemakkelijk.
Neen, het is zeker geen wonder dat vele werkende mannen en vrouwen in Nederland den toestand donker inzien en steen en been klagen over hun lot. Wij kunnen ons zelfs indenken dat zij de schuld daarvan zoeken bij ons, nationaal-socialisten, omdat zij van meening zijn, dat wij het in Nederland te vertellen hebben. De gevolgtrekking die zij maken is natuurlijk, dat dit het resultaat van de „nazi"-beginselen is en dat deze nieuwe orde wel degelijk leege borden en leege winkels heeft gebracht.
Het moet daarom terdege vastgesteld worden:

Wat wij nu meemaken heeft met nationaal-socialisme niets uit te staan. Laat niemand toch denken dat wij zulke domkoppen zijn om een jaar of zes, zeven of nog meer, ons in te spannen voor een Beweging die ten doel zou hebben ons op te schepen met zulke kleine rantsoenen, met werk in het Buitenland en gebrek aan alle verbruiksartikelen. Dit is niets meer of minder dan volledige waanzin. Wij hebben gestreden voor een vrij en welvarend Volk en wij blijven daarvoor strijden.
Wat is het heden dan wel? Mussert heeft het duidelijk gezegd in zijn laatste redevoeringen : „*Er is* oorlog, bezetting en blokkade en het kapitalisme heerscht in Nederland zooals het hier nog nooit heeft geheerscht!".

In de eerste plaats is er de oorlog. Wij hebben als Volk den oorlog verloren en zijn bezet gebied geworden. Ons Volk is na die vijf dagen achtergebleven zonder regeering. De gevluchte emigranten hebben ervoor gezorgd dat onze overzeesche bezittingen in West-Indië in handen werden gespeeld van de Vereenigde Staten. Later hebben zij den Gouverneur-Generaal van Nederlandsch Oost-Indië opdracht gegeven, den oorlog te verklaren aan Japan. Tevergeefs hebben de verdedigers van onze Oost uitgezien naar de beloofde Engelsche en Amerikaansche hulp. Tevergeefs hebben onze dappere mariniers zich letterlijk doodgevochten in de Java-zee. Indië is bezet en daarmede is ons geheele grondgebied tot den laatsten vierkanten meter in handen van àndere mogendheden.
Voor Nederland zelf brengt de bezetting natuurlijk ook gevolgen mede. De eerste taak van de Duitsche overheid is natuurlijk, de eigen oorlogsvoering te beschermen en te bevorderen. Voor het overige heeft zij het oude bestuursstelsel grootendeels gehandhaafd. De „Verordeningen" van het Rijkscommissariaat brengen slechts hier en daar veranderingen aan, die geenszins beteekenen dat ons land een nationaal-socialistisch bewind heeft gekregen. En ook de nationaal-socialisten die hier en daar op bepaalde posten in overheidsdienst zijn benoemd, moeten hun werk voor een groot deel doen volgens de wetten en voorschriften van den ouden tijd. Van een nieuwe regeering is dus geen sprake.
Veeleer is het ontbreken van een centraal, Nederlandsch bestuur een beletsel voor den goeden gang van zaken dien wij allen wenschen.
Het is in strijd met de feiten en dus onrechtvaardig, de N.S.B. aansprakelijk te stellen voor den toestand waarin ons land verkeert.
Wij behoeven tot Europa, het werelddeel, dat de heeren in Londen en Washington zoo gaarne door uithongering tot overgave zouden dwingen. Door de blokkade is het niet mogelijk grondstoffen en producten van overzee aan te voeren. Nederland is dus aangewezen op de voortbrengselen van eigen bodem. Daaruit komen moeilijkheden en beperkingen voort die zooveel te grooter zijn omdat wij vóór den oorlog zeer veel invoerden, juist op het gebied van graan, olieproducten, vleesch, vet en veevoeder.
Maar de schuld voor den toestand van vandaag ligt voor een belangrijk deel ook nog ergens anders, namelijk in het verleden. Wanneer een mensch den eenen dag iets doet, dan zal hij altijd in de volgende dagen daarvan de gevolgen ondervinden. Met het volksleven is het net zoo gesteld.
Zij, die vóór 1940 in Nederland hebben geregeerd, hebben in vast vertrouwen op Engelsche hulp, een vijandige houding tegenover Duitschland aangenomen. Meer dan alle redeneeringen spreekt de herinnering die iedere Nederlander heeft aan de boycot-actie tegen Duitsche waren en aan de voortdurende ophitsing in de Nederlandsche pers.
Dezelfde regeerders waren niet in staat orde op zaken te stellen in eigen land en zij lieten daarom honderdduizenden arbeiders stempelen. Het mag dan waar zijn, dat zij geen honger hebben geleden. Allen, die bij den steun zijn geweest, weten heel goed dat de twaalf of dertien gulden per week geen ruimte openlieten voor de noodzakelijk aan te schaffen kleedingstukken en schoenen. Deze vier of vijfhonderdduizend mannen zijn met hun gezinnen voortdurend armer geworden. Hen treft de tijd die wij nu doormaken, dubbel zwaar, omdat zij meer dan iemand anders kleeren en schoenen noodig hebben.

De vroegere machthebbers vernietigden onze groenten en stuurden de Nederlandsche boter voor twee kwartjes per kilo naar Engeland.
Al deze dingen zijn niet nieuw, maar overbekend. Zonder overdrijving kan men zeggen dat onze oorlogszorgen verergerd zijn door de anti-Duitsche actie, het gebrek aan orde en aan vooruitzien en door de vergaande verarming die in Nederland is doorgedrongen. De vlucht van de regenten, die ons Volk aan zijn lot hebben overgelaten, is de kroon op dit werk van volksbedriegerij en afbraak.

Dit alles vormt de schuld van het verleden. Daaraan moet de conclusie worden toegevoegd dat wij, nationaal-socialisten, voor dit verleden geen enkele verantwoordelijkheid dragen.

Wij hebben in het oude Nederland geen enkelen invloed gehad op de regeering of op het maatschappelijk leven.
Er waren wèl ministers uit de politieke partijen, maar nièt uit de N.S.B. Er waren geen hooge staatsfuncties aan N.S.B.-ers toebedeeld, er waren geen nationaal-socialistische burgemeesters en zelfs geen nationaal-socialistische ambtenaren. Om ònze voorstellen heeft men gelachen. Onze waarschuwingen heeft men in den wind geslagen. En terwijl de gemobiliseerde leden van de N.S.B. in de oorlogsdagen eenvoudig en dapper hun plicht hebben gedaan bij de verdediging van ons land werden tienduizend vooraanstaande leden en functionarissen gedurende diezelfde vijf dagen in concentratie-kampen opgesloten. Waarlijk: Men heeft ons op geen enkel terrein de gelegenheid gegeven iets te doen. Men heeft ons overal buitengesloten en achteraf zijn wij daar dankbaar voor, omdat wij daarom ook geen enkele verantwoordelijkheid dragen voor het verleden.
Verantwoordelijk daarvoor zijn de machthebbers, de leiders der politieke partijen. Verantwoordelijk zijn de partijen zelf, die deze machthebbers op hun plaatsen hebben laten zitten. Hèn treft de schuld. Wij beleven een moeilijken tijd. De zorgen van elken dag drukken ons zwaar. Niemand ontkomt daaraan, of hij nu nationaal-socialist is of niet. Een groot deel ervan zal pas kunnen verdwijnen wanneer deze oorlog een einde neemt. Een ander deel zullen wij nu reeds kunnen oplossen, wanneer we de handen ineenslaan!

2. Oorlog over de heele wereld

Er is reeds ontzettend veel gesproken en geschreven over dezen tweeden wereldoorlog. Men heeft het gehad over den achtergrond van het conflict, over de oorzaken en de aanleidingen, over de doelstellingen der beide strijdende partijen en over honderd andere dingen meer. Het is dus geen wonder dat er bij velen, en ook bij vele Nederlanders een groote verwarring van inzichten is ontstaan. Willen wij het eens worden zooals voor ons allen noodzakelijk is, dan zullen we ons moeten houden aan feiten, die door iedereen erkend worden en aan gebeurtenissen over de beteekenis waarvan geen verschil van opvatting behoeft te bestaan.

Iedereen weet dat Duitschland den eersten wereldoorlog verloren heeft en daarom bij den zoogenaamden vrede van Versailles letterlijk is leeggeschud. Nadien waren Frankrijk en Engeland onbetwist de baas over geheel Europa.
Duitschland is er weer bovenop gekomen door het nationaal-socialisme. Het werd weer sterk en nam dus vanzelfsprekend geen genoegen meer met een tweederangs-positie. Het eischte de gebieden terug die men het in 1919 ontnomen had en nàm ze ook terug. De heerschappij van Engeland en Frankrijk werd daardoor natuurlijk bedreigd en reeds voor een groot deel uitgeschakeld.
Men zou dit een aanleiding kunnen noemen voor het conflict dat thans aan den gang is. De werkelijke oorzaken zijn eigenlijk eerst duidelijk geworden toen de oorlog al twee jaren aan den gang was en de fronten tenslotte voor iedereen duidelijk werden afgeteekend.

Duitschland, Italië en Japan, staan tegenover Engeland, de Vereenigde Staten en de Sovjet-Unie.
Iedereen weet dat Engeland en de Vereenigde Staten landen zijn waar het kapitalistische stelsel heerscht. De Sovjet-Unie is na de revolutie van 1917 bestuurd volgens de communistisch-bolsjewistische richtlijnen en grondstellingen. Natuurlijk geeft in den oorlog niet zooveer de eigenlijke staat en de staatsmacht den doorslag, als wel de idee, de wereldbeschouwing waarop staat en staatsmacht rusten. Men kan daarom zonder overdrijving zeggen dat het nationaal-socialisme en het fascisme (Duitschland en Italië) strijden tegen het kapitalisme (Engeland en Amerika) en het bolsjewisme (Sovjet-Unie).
Wat is het kapitalisme? Wij hebben het in ons eigen land tientallen jaren gekend als maatschappelijk stelsel. Iedere Nederlander kent het dus in zijn verschijningsvormen en zijn resultaten. Niet voor niets voeren Nederlandsche arbeiders reeds zestig jaren hun strijd tegen het kapitalisme. In dien strijd hebben zij de ervaring opgedaan dat de grootste macht van het kapitalisme gelegen is in het feit, dat het internationaal is, en zich niet stoort aan grenzen en staten. Het maakt zelfs de volkeren en staten geheel en al ondergeschikt aan zijn eigen belangen. De macht van het geld is groot genoeg om de regeerders voor die belangen te gebruiken.
In Duitschland en Italië verloor het kapitalisme den strijd tegen de samengebundelde kracht van de werkende menschen. In deze beide landen werd een staat opgericht en een maatschappij-vorm doorgevoerd waarin het kapitalisme ondergeschikt werd gemaakt aan de belangen van het Volk. De staatsmacht was daar niet langer de trekpop van de kapitalisten, maar deze dienden zich juist te schikken naar de wenschen van den staat, dus van het werkende Volk.
Het internationale kapitalisme verloor dus Duitschland en Italië als werkterrein. Het verloor niet slechts de macht, maar ook de winsten. Meer dan 120 millioen werkende menschen werden aan zijn contrôle onttrokken. De waarde van hun arbeid hielp niet meer mede aan de vulling van de brandkasten.

Het is dus begrijpelijk dat het internationale kapitalisme ernaar streefde zijn macht te herstellen en zijn winsten terug te krijgen. Het is óók begrijpelijk dat het de internationale geldmacht weinig moeite kostte om de kapitalistische staatsmachten in haar dienst te stellen. Het kapitalisme wenschte den oorlog tegen het nationaal-socialisme en het fascisme, omdat het daarin zijn twee doodsvijanden herkende en omdat het begreep dat de dag niet ver meer af kon zijn dat ook àndere volkeren het voorbeeld van Duitschland en Italië zouden navolgen. Het kapitalisme heeft dan ook zijn oorlog gekregen!

Ook het bolsjewisme is aan iederen werkenden Nederlander genoegzaam bekend. Wij herinneren ons allen zonder uitzondering wat er tusschen 1917 en 1940 in het ongelukkige Rusland is gebeurd. Alle politieke partijen en zelfs de marxistische S.D.A.P. hebben in die jaren volop gelegenheid gevonden om aan het Volk te vertellen wat het bolsjewisme was en hoe iedere beschaafde mensch dit moest verafschuwen. Over het karakter van de machthebbers in Moskou behoeft dus niet verder te worden gesproken. En ook hun bedoelingen zijn duidelijk. Het bolsjewisme was en is georganiseerd in de zoogenaamde „Derde Internationale". Als doel daarvan is altijd genoemd de communistische wereldrevolutie. Vóór 1940 hebben de afdeelingen van deze Derde Internationale in alle landen van de wereld gewerkt met communistische propaganda. Zij gaven kranten en brochures uit, verheerlijkten het communisme, en trachtten van den heerschenden nood en den afkeer tegen het kapitalisme gebruik te maken om de arbeiders te winnen en daardoor de macht te veroveren. In de meeste Europeesche landen is deze actie mislukt. Adolf Hitler heeft in Duitschland de macht van de communistische partij gebroken. Benito Mussolini deed hetzelfde in Italië. In Spanje was een bloedige en verbeten burgeroorlog noodig om de handlangers van Moskou te verjagen. In andere landen bleef de invloed van de communistische partij, zooals ook in Nederland, tot een minimum beperkt. Het was dus gebleken dat het doel der Derde Internationale niet was te bereiken langs den weg van propaganda. Integendeel. Daarmede werd voortdurend méér terrein verloren. Maar de wereldrevolutie bleef natuurlijk op het programma staan. En terwijl in alle landen volgelingen van Stalin het pacifisme predikten en onder de leus „Nooit meer oorlog" argelooze menschen met gebroken geweertjes liepen, werkten in de Sovjet-Unie zelf — zooals Mussert onlangs zeide — millioenen menschen in de wapenindustrie om èchte geweren, kanonnen en vliegtuigen te bouwen, waarmede ter zijner tijd de Europeesche volkeren onder den voet zouden moeten worden geloopen. Het bolsjewisme wenschte den oorlog tegen alle andere staten om de wereldrevolutie tot stand te brengen. Het wilde allereerst oorlog met zijn meest-gevreesde vijanden: Nationaal-socialisme en fascisme. Het heeft dezen oorlog gekregen!

Kapitalisme en bolsjewisme staan hand in hand tegenover het nationaal-socialisme. Dat is logisch omdat zij in het nationaal-socialisme hun doodsvijand zien.
Kapitalisme en bolsjewisme zijn aan alle werkende menschen in ons werelddeel bekend als de kwade machten die het leven van de volken onophoudelijk in ongunstigen zin hebben beïnvloed.
Wie tegen deze beide machten strijdt, verdient den dank van allen die in orde, rust, welvaart en sociale gerechtigheid willen leven. Daarom staat het onomstootelijk vast, dat nationaal-socialisme en fascisme in dezen wereldstrijd de krachten van het goede, van den opbouw en van den vooruitgang vertegenwoordigen!

Het is dus geen vraag meer, welken afloop redelijk denkende menschen, die zich niet laten misleiden door verkeerd begrepen gevoelens van nationalen aard, voor dezen tweeden wereldoorlog wenschen. Ook de laatste twijfel wordt daarbij weggenomen door de lessen van het verleden. Want deze tweede wereldoorlog is eigenlijk slechts het tweede gedeelte van den grooten wereldoorlog die in 1914 is begonnen en die in 1939 opnieuw is ontbrand.
De machthebbers in Engeland en de Vereenigde Staten zijn sedert 1919 in geen enkel opzicht veranderd. Het weinig terzake of Wilson en Lloyd George, of Roosevelt en Churchill de lakens uitdeelen. De huidige leiders van de geallieerden hebben dezelfde inzichten en opvattingen en dezelfde bedoelingen als hun voorgangers van vijf en twintig jaren geleden. Voor een groot deel zelfs hebben zij den vorigen oorlog en vooral datgene wat daarop gevolgd is, actief meegemaakt.
Dit soort kapitalisten en kapitalistenknechten heeft in 1919 de volledige macht gehad om het aanzien van de wereld te bepalen. Zij hebben die macht gebruikt en met het resultaat van hun pogingen hebben de arbeiders en arbeidersvrouwen van 1919 tot 1939 opgescheept gezeten. In de plaats van rechtvaardigheid brachten zij onrecht en uitbuiting van anderen. In de plaats van welvaart voor allen een tijdelijke opbloei voor enkelen, overgaande in de geweldigste ontwrichting die de wereld op economisch gebied ooit heeft meegemaakt.
De arbeiders van Europa hebben geen enkele reden om naar een hernieuwd optreden van deze wereldordenaars te verlangen. Integendeel. Zij passen ervoor om nog eens als speelbal te dienen voor de invallen en de grillen van een handvol profiteurs dat aan iederen nood weet te verdienen. Een overwinning van Engeland en de Vereenigde Staten zou ons een herhaling brengen van 1919, nog geheel afgezien van de bloedige gevolgen van een bolsjewistisch terreurbewind in de landen van West-Europa.
De arbeiders wenschen een nederlaag van het kapitalisme omdat zij daarin de waarborg hebben van de zegepraal van het nationaal-socialisme. Voor Nederland gaat het er slechts om, of de overwinning van Duitschland dat wil zeggen van het nationaal-socialisme over het kapitalisme en het bolsjewisme ons de zekerheid biedt op een vrij en gelijkberechtigd bestaan, de zekerheid op ons aandeel in het komende socialisme. Doch daarover in het vervolg nader! (Zie 5).
Nadat vastgesteld is, dat de werkende menschen hopen op de nederlaag van het kapitalisme, moet onze aandacht worden gegeven aan het verloop van dezen oorlog, waarin immers deze nederlaag een feit zal moeten worden.
Er zijn menschen die meenen den afloop van de krijgsverrichtingen vanachter een veilige borreltafel te kunnen voorspellen. De nationaal-socialist behoort daartoe vanzelfsprekend niet. Hij wil de werkelijkheid zien en zijn oordeel baseeren op feiten.

Hier en daar duikt nog wel eens het sprookje op, dat Engeland alle veldslagen kan verliezen en toch, de laatste zal winnen. Hoe onlogisch dit in den huidigen oorlog en bij dezen stand van zaken wel is, treedt duidelijk aan den dag wanneer men een vergelijking treft met de krachtmetingen in de sport. Het is nog nooit gebeurd — zooals terecht van Duitsche zijde is opgemerkt — dat een sportclub in de competitie alle wedstrijden verloor en, door den laatsten wedstrijd te winnen, tòch kampioen werd. Wanneer men deze vergelijking nog even uitbreidt en de te behalen punten in de competitie gelijk stelt aan de doelen waarom in den oorlog wordt gestreden, wordt de zaak nòg duidelijker. Steunpunten, grondstoffen, voedselgebieden en vervoersmiddelen, zijn de „punten" waarom in deze wereldworsteling wordt gestreden. Wat de een verliest, heeft de ander meer en het verschil is dus al dadelijk dubbel groot. Bij den aanvang van dezen oorlog beschikten de geallieerden als „bezitters" over het grootste deel van de wereld. Zij hadden het overgroote deel van alle grondstoffen in hun bezit, zij bezaten de sterkste steunpunten in Europa en Azië, zij hadden volop voedsel en schepen genoeg om het overal heen te brengen waar hen dit goed dacht.
In dezen toestand is inmiddels al het een en ander verandert. Op het vasteland ontbreekt ieder steunpunt voor de Anglo-Amerikanen en iedere poging om daar een front te vormen zal de aanvallers opnieuw in aanraking doen komen met de kracht van de Duitsche en Italiaansche afweerwapenen. In het oosten zijn Singapore en Hongkong in handen der Japanners, evenals Birma en geheel de Indische archipel. Een ontzaglijke bron van grondstoffen is daardoor opgedroogd voor de geallieerden, waardoor zij zelfs gedwongen zijn zich te gaan toeleggen op de vervaardiging van de vroeger zoozeer gesmade synthetische producten. De Europeesche graanschuur van de Oekraïne bevindt zich reeds lang in Duitsche handen en levert nu reeds groote hoeveelheden op voor de Europeesche voedselvoorziening. Eenige oliebronnen zijn reeds genomen en meerdere worden bedreigd. De „niet-bezittende" staten zijn tot „bezitters" geworden!
Een tweede leerzame vergelijking kan men vinden wanneer men het jaar 1918 — Duitschland's incenstorting in den eersten wereldoorlog — naast het jaar 1943 stelt.
In 1918 moest een militair niet overwonnen Duitschland den strijd tegen vrijheid de geheele wereld opgeven omdat in de eerste plaats in het binnenland het vertrouwen van de bevolking was kapot gemaakt en omdat daarbij grif gebruik was gemaakt van de niet meer te overwinnen moeilijkheden op het gebied van de levensmiddelenvoorziening. Achter den rug van millioenen dappere soldaten stookte een handvol verraders van meerendeels joodschen oorsprong, die erin slaagden den nood van het Duitsche Volk uit te buiten om, onder het mom van democratischen partijenstrijd het grootste verraad van de geschiedenis te plegen.
Omstreeks 1918 werd in den democratischen Rijksdag met woorden gestreden over oorlog en vrede.
In 1943 staat een vastberaden Volk vol vertrouwen achter den Führer waaraan het zijn geheele vernieuwde bestaan te danken heeft.
Omstreeks 1918 stookten joden en bolsjewieken onder de arbeiders en maakten hen langzaam rijp voor de roode revolutie.
In 1943 heeft geen enkele volksvreemde of verrader de gelegenheid het moreel van de bevolking aan te tasten.
Omstreeks 1918 werd de honger in Duitschland voortdurend grooter omdat dit land, aan drie zijden door vijanden omringd, saamgedrongen op een klein grondgebied, geen voldoenden weerstand kon bieden aan de Engelsche hongerblokkade tegen de Duitsche vrouwen en kinderen.
In 1943 heeft Duitschland zijn voedselvoorziening door de overwinningen in het oosten veilig gesteld en heeft het de rantsoenen aanzienlijk kunnen verhoogen, met het vooruitzicht binnenkort tot verdere verhoogingen te kunnen overgaan.
In 1918 waren ook Italië en Japan vijanden van Duitschland, er was een verstard front in Noord Frankrijk en een front in het Zuiden. In 1943 bestaat er in Europa slechts één front, en wel in het oosten, terwijl de vijand Amerika aan handen en voeten gebonden is door den voortschrijdenden opmarsch van de Japanners.
Dat zijn enkele verschillen tusschen 1918 en 1943. Het zijn geen wenschdroomen van bittertafelstrategen maar feiten die ieder kan controleeren en waarvan niemand de waarheid kan ontkennen. En niet woorden, maar feiten geven den doorslag. Daarom zullen dan ook de verjongde volken van Europa den historischen strijd tegen een voorbijgaanden tijd in hun voordeel beslissen. De overwinning zal stellig nog tijd en offers vergen, maar de tijd werkt voor Duitschland en zijn bondgenooten en de offers waarborgen Europa een ongestoorden vrede.

3. Revolutie óók over Nederland

Men kan over dezen tijd denken wat men wil, er is niemand die ontkennen kan dat de jaren die wij thans doormaken belangrijk zijn. Veelal gebeurt thans op één enkelen dag meer dan vroeger in een maand of een geheel jaar. De oorzaak daarvan ligt niet alleen in de oorlogvoering maar ook en veel meer in de geweldige revolutie die wij thans meemaken.
Reeds het woord „revolutie" is vaak een dankbaar onderwerp voor twistgesprekken. Er zijn gezeten burgers die er een schrikbeeld van bloed, straatonlusten en barricades in zien. Maar er zijn ook milliоenen werkende menschen voor wie het begrip „revolutie" vast verbonden is aan de omwenteling die hen van nood en ontbering zal moeten bevrijden om recht en vrijheid te herstellen.
In feite beteekent revolutie niets anders dan dit: De bestaande toestand neemt een einde, het oude wordt opzij geschoven en iets anders komt er voor in de plaats. Het is mogelijk dat dit gepaard gaat met geweld, noodig is het niet. Het gaat er slechts om of de omwenteling zich voltrekt ten goede of ten kwade. Wanneer het verleden slecht was kan een omwenteling iets goeds brengen wanneer de drijvende krachten in de revolutie bezield zijn door een goed en groot ideaal.

Nederland had een omwenteling noodig en Nederland verlangde er ook naar. Het volksleven was in grenzenlooze verdeeldheid totaal vastgeloopen. De economische orde was dermate ontwricht dat niemand meer geloofde aan een regelmatig einde van de zoogenaamde „crisis". Alle Nederlanders, de werkende menschen vooraan, voelden reeds in 1937 of in 1939 dat de toestand onhoudbaar werd. De revolutie is daarom in Nederland gekomen als een historische noodzakelijkheid, gerechtvaardigd door de onhoudbare toestanden. De groote moeilijkheid voor de meesten van onze volksgenooten ligt echter hierin: De revolutie is gekomen in den vorm van een, natuurlijk, onheilbrengenden oorlog en is zelfs gekomen voordat iemand erop verdacht was én nog voor de meeste menschen zich rekenschap hadden gegeven van de absolute noodzaak van een snellen en radicalen ommekeer. Het is verklaarbaar dat er vele Nederlanders zijn geweest en nóg zijn, die deze revolutie hebben afgewezen op grond van de bijkomende omstandigheden. Zij hebben daarom zichzelf vastgezet in de meening dat het oude moet terugkeeren, hoewel zij in hun hart dien ouden tijd evenzeer verafschuwen als ieder ander.
In het voorgaande is reeds gezegd dat de bijkomende omstandigheden van de revolutie — waaronder vooral de oorlog — dezen tijd voor ons maken tot een zeer zwaren tijd. Het gaat echter niet aan, aan deze thans zwaar drukkende, maar voorbijgaande moeilijkheden, een zoodanige beteekenis toe te kennen dat men alleen daarom de geheele omwenteling zou gaan afkeuren.

Waarom moest de revolutie voor Nederland komen tegelijk met den oorlog?

Het antwoord is eenvoudig: Deze omwenteling raakt niet uitsluitend het Nederlandsche Volk, maar wel degelijk ook alle andere volken van Europa. Ook andere volken leefden voor den oorlog onder denzelfden nationalen en economischen druk dien wij ook kenden. De oorzaak van dien druk was internationaal: Het overheerschen van het kapitalisme in de meeste staten en het onderaardsche wroeten van de Derde Internationale van Moskou. Het is dus geen wonder dat ook de internationale verhoudingen daaronder te lijden hadden. Duitschland en Italië hadden zich aan dien druk weten te ontworstelen door hun eigen volkskracht. De daarbij bereikte resultaten moesten tegen aanvallen van buiten beveiligd worden. Net zoo goed als andere volken is ook het Nederlandsche Volk daarin betrokken omdat een duurzame verbetering op elk gebied alleen gewaarborgd kan worden door een eerlijke en rechtvaardige verhouding tusschen volken en staten.
Het heeft voor ons, negen millioen Nederlanders, geen zin, ons te verzetten tegen een omwenteling in het leven van 450 millioen Europeanen. Wij behooren nu eenmaal tot dit werelddeel en tot het vasteland daarvan. Wij moeten erin leven en werken en wij mocten daarvan dus ook de lasten en plichten aanvaarden. Het is al te dwaas dat Nederland na het einde van deze revolutie een eilandje zou blijven van kapitalisme, verdeeldheid en werkloosheid temidden van een uitgestrekt Europeesch gebied, beheerscht door socialisme en gerechtigheid. De revolutie gaat voort, of wij het aangenaam vinden of niet. Het gaat tenslotte om onze eigen belangen, als volk en als enkeling. En na de tijdelijke moeilijkheden komt de tijd waarin de vruchten geplukt zullen kunnen worden.

4. Hebben wij invloed op de revolutie?

Het is niet onmogelijk dat hier of daar de neiging bestaat om in een zekere berustende verslapping als volgt te redeneeren: De revolutie is gekomen zonder dat wij er direct om gevraagd hebben. De revolutie gaat door of wij willen of niet. Wat blijft ons dan anders over, dan rustig af te wachten hoe de dingen zich verder zullen ontwikkelen?

Met deze redeneering wordt iedere mogelijkheid uitgeschakeld dat het Nederlandsche Volk zélf iets doet. Het wordt aan ánderen over gelaten te beslissen over onze toekomst, over den toestand dien wij zullen krijgen in de plaats van die, welke zoo hardhandig en vaak zoo onaangenaam ten einde is gekomen.
Dit is ons Volk onwaardig en ook schadelijk voor Nederland. Het gaat om ons eigen lot! Wij hebben daartoe onze wenschen en verlangens. Nimmer zullen wij tot de vervulling daarvan kunnen komen wanneer wij thans met de armen over elkaar blijven toezien.
Wij hebben wel degelijk iets te doen en wij kunnen de uiteindelijke beslissing in eigen handen houden.
Wij kunnen er niet aan ontkomen, de grondslagen van de nationale en sociale revolutie, die voor álle volken van Europa gelden, te aanvaarden. Deze zijn voor alle gelijk, omdat wij zámen moeten leven en niet meer ieder op eigen gelegenheid. Maar de uitwerking van die grondslagen kan in onze eigen hand liggen wanneer wij toonen dat wij die tot stand kunnen brengen en dat wij daartoe ook den wil hebben.
Elke nieuwe dag van afwachten beteekent de verspilling van kostbaren tijd die ten voordeele van ons allen had kunnen worden aangewend. Elke negatieve uiting van sabotage, lijdelijk verzet, verkapte tegenwerking of gebrek aan medewerking, brengt ons verder af van het doel waarnaar wij allen, zonder uitzondering streven.
Eerste richtlijn moet voor elken Nederlander zijn, dat de revolutie onafwijsbaar noodzakelijk is.
Zeker, wij weten het. De revolutie is voor Nederland begonnen met vijf dagen oorlog, met eenige duizenden gesneuvelden en verwoestingen in steden en dorpen. Deze omwenteling bracht ons ook een militaire nederlaag en een bezetting door Duitschland. Ons nationale gevoel is daardoor gekwetst en wij streven naar eerherstel. Wij kunnen dat doen, door tot St. Juttemis te wachten op de „bevrijding" vanuit Engeland, hetzelfde Engeland waarnaar we in Mei 1940 tevergeefs hebben uitgezien om hulp. Wij kunnen blijven mokken en kankeren en ons dagelijks ergeren aan alle beperkingen en noodzakelijkheden van de oorlogvoering.
Maar er is ook een ándere mogelijkheid: Onszelf in te schakelen in het nieuwe Europa! Wij kunnen

de dingen grooter bezien en waardeering hebben voor de uitschakeling van kapitalisme en bolsjewisme. Wij kunnen leeren dat deze oorlog geen machtsstrijd is van den een of anderen staat maar een overgang naar een werkelijk nieuwen tijd. En wij zullen daarbij tot de ontdekking komen dat juist dit de weg is naar nationale herstelling en volledig eerherstel, naar vrijheid en gelijkberechtigdheid. Een bewijs? De verklaring van den Führer, die ons, ondanks de nederlaag gelegenheid geeft, onze eigen toekomst zeker te stellen, en die hij afl egde tijdens het bezoek dat Mussert hem op 12 December 1941 bracht in de Rijkskanselarij te Berlijn.

5. Om vrijheid en gelijk recht

Iedere Nederlander, man of vrouw, heeft zijn persoonlijke wenschen en verlangens voor de toekomst. Er zijn er velen die zeer terecht hopen op een verbetering van hun materieele bestaan, een verhooging van hun loon of salaris, een beter huis, nieuwe kleeding en meer profijt van de genoegens die het leven bieden kan. Er zijn er ook die reikhalzend uitzien naar het oogenblik waarop de druk van het kapitalisme die hun arbeid altijd heeft overschaduwd eindelijk eens zal worden opgeheven. Maar er is ook iets hoogers, iets, wat ons allen zonder uitzondering bezig houdt, omdat het de gemeenschap raakte waarin wij met elkaar leven. Dat is de vraag hoe het zal gaan met ons geestelijk en nationale leven, hoe wij als Nederlandsch Volk de toekomst zullen binnengaan en welke positie wij dan zullen innemen temidden van de andere volkeren van Europa.
Zonder aarzelen kan worden vastgesteld dat deze vraag ons allen, zonder onderscheid, bezig houdt. De tijd dat geluisterd werd naar stemmen, die beweerden dat de begrippen „Volk" en „Vaderland" geen waarde hadden, is gelukkig voorbij. De frasen van de „Internationale", van de „menschheid" en van het „internationale proletariaat" hebben hun tijd uitgediend. Juist in deze periode van nationalen druk heeft de groote massa zijn nationale gevoel teruggevonden, dat in het hart van iedereen gesluinerd heeft. Omdat wij samen zijn afgedaald in het dal der vernedering hebben wij weer leeren zien dat wij bijeenhooren, omdat wij hier hetzelfde vaderland hebben, omdat onze afkomst en onze geaardheid gelijk zijn, omdat wij dezelfde taal spreken en dezelfde cultuur scheppen. Dat is voor dezen oorlogstijd een winst die niet onderschat mag worden!

Het gaat bij onze toekomst om twee belangrijke dingen: Ons Vaderland, hier in Europa, èn de levensruimte van het Nederlandsche Volk, die het noodig heeft en die het driehonderd jaren lang heeft gevonden in Oost-Indië.

a. Nederland in Europa

Er zal wel geen Nederlander gevonden kunnen worden, die de gebeurtenissen met ons Vaderland, sedert Mei 1940, niet heeft ondervonden als een bron van smartelijke ervaringen. Het is verklaarbaar dat wij allen de militaire nederlaag en de onvoorwaardelijke capitulatie hebben ondervonden als een vernedering voor onzen nationalen trots. Dat is goèd, omdat daaruit blijkt dat onze volkskracht nog niet kapot is. Het is dus ook verklaarbaar dat ons geheele Volk zich bezig houdt met de wijze waarop de schade zal kunnen worden hersteld. Men kan hier en daar zelfs verschillende menschen vinden die iedere gedachte aan de uiteindelijke overwinning van Duitschland, zelfs tegen hun eigen redelijke verstand in, willen verwerpen, omdat zij meenen dat er dan voor Nederland geen kans meer bestaat op vrijheid en gelijk recht. Zij willen dan die houding in den regel voor zichzelf nog rechtvaardigen door iedere maatregel van de Duitsche overheid, genomen in het belang van de oorlogvoering, uit te leggen als een vijandige daad tegenover het Nederlandsche Volk. Zij noemen op gezag van radio Londen de volksvijandige saboteurs „helden der vrijheid" en zij klagen moord en brand wanneer gijzelaars, naar normaal oorlogsgebruik, verantwoordelijk worden gesteld voor anoniem bedreven misdaden tegen de bezettende macht. Zij schimpen op de evacuatie die in het belang van de burgerbevolking wordt doorgevoerd en hebben natuurlijk geen goed woord over voor de tewerkstelling van Nederlanders in Duitschland.
Biedt een Duitsche overwinning ons kansen op het herstel van onze vrijheid en op de voortzetting van ons Volksbestaan?
Wanneer wij het systeem volgen van de saboteurs en van de ondermijners, van de verkapte vrienden van Engeland en de handlangers van kapitalisme en jodendom, dan zullen wij inderdaad aan het einde van dezen oorlog op dezelfde plaats staan waar wij stonden in de Meidagen van 1940: Overwonnen, onvoorwaardelijk gecapituleerd, vijand van begin tot einde. Dan zullen wij staan met lege handen en dan blijft ons geen andere keus dan te aanvaarden wat änderen, zónder ons en óver ons beslissen. Iedere vorm van herstel zal dan een aalmoes zijn en de bittere nasmaak hebben van onze eigen domheid. Het is goed dat ook de volksgenooten die zoo graag willen afwachten en de kat uit den boom willen kijken, daaraan eens denken. Als zij meenen aan het einde van den oorlog, dus na de Duitsche overwinning, plotseling hun standpunt te kunnen bepalen en daarmede ons Volk zijn vrijheid en zijn recht terug te geven, dan hebben zij het mis. Alle groote dingen in het leven worden niet geschonken, maar moeten veroverd worden!

Heeft Duitschland zich na de oorlogsdagen van 1940 vijandig gedragen tegenover het Nederlandsche Volk? Heeft het ons behandeld als overwonnen gebied? Heeft het den oorlog verder gevoerd als een machtsstrijd voor het eigen Rijk? Of heeft het ons de vriendschapshand toegestoken, heeft het bij zijn plannen het belang van ons geheele werelddeel op het oog gehad, heeft het met daden gebouwd aan het nieuwe Europa?
Natuurlijk is het laatste het geval. Eén enkel voorbeeld is voldoende. Onmiddellijk na de capitulatie zijn de Nederlandsche krijgsgevangenen in vrijheid gesteld. Volgens oorlogsrecht en oorlogsgebruik blijven krijgsgevangenen door den overwinnaar geïnterneerd tot aan den definitieven vrede. Maar de

Führer heeft ons de hand toegestoken: Meer dan driehonderdduizend jonge mannen konden naar hun Vaderland en naar hun woningen terugkeeren. En wanneer het thans noodig is dat vele Nederlandsche arbeiders gaan werken in Duitschland, dan dient men er eens aan te denken dat Duitschland ons ook anders had kunnen behandelen. Het had evengoed de krijgsgevangenen bij zich kunnen houden en hen aan het werk kunnen zetten. Dat had milliarden Marken aan loon uitgespaard en heel wat arbeid voor de sociale voorzieningen, voeding en huisvesting had dan achterwege kunnen blijven. Duitschland heeft dit niet gedaan en het heeft dus getoond dat het Nederland wil behandelen als gelijke! Van deze voorbeelden zijn er vele te noemen, op vrijwel ieder gebied. Natuurlijk laat de bezettende overheid niet met zich spotten. Natuurlijk worden sabotage en hulp aan den vijand ten strengste bestraft. Natuurlijk gaat bij al wat er gebeurt, de oorlogvoering vóór! Dat is logisch en het is ook goed, want wij moeten leeren inzien dat deze oorlog ook voor ons gevoerd wordt en dat wij in de overwinning kunnen deelen!
Heeft de Führer imperialistische bedoelingen? Wil hij Nederland bij het Duitsche Rijk inlijven? Wil hij er een Duitsche provincie van maken, een protectoraat of een gouvernement-generaal?

Wij nationaal-socialisten weten heel zeker van niet! Wij hebben in November 1941 de verklaring van het Rijkscommissariaat kunnen publiceeren waarin gezegd werd dat allen die spreken of schrijven over de inlijving of de aanstuiting van Nederland door of bij Duitschland, handelen tegen den uitgesproken wil van den Führer. Wij hebben er in onze actie geen doekjes om gewonden dat iedere vorm van imperialisme in strijd is met onze nationaal-socialistische idealen. Heel sterk heeft de Beweging de vrijheid van ons Volk op den voorgrond gesteld. De bezettende overheid heeft ons deze actie toegestaan en ons daarin gesteund. Had zij andere bedoelingen gehad, dan zou niet de N.S.B., maar bij voorbeeld een van de kleine partijen, die den „Anschluss" in hun programma hadden staan, met de politieke wilsvorming in Nederland zijn belast. Maar op onze actie daartegen is de laatste overgebleven partij van dezen aard door de Duitsche overheid zelf ontbonden. En op 12 December 1941 heeft Mussert van den Führer persoonlijk de verzekering gehad dat Nederland vrij en gelijkberechtigd wordt toegelaten tot het nieuwe Europa!

De N.S.B. heeft in deze twee en een half jaar na de capitulatie gestreden voor samenwerking en vriendschap met het Duitsche Rijk. Zij heeft terecht in iedere imperialistische bedoeling en in ieder streven naar aansluiting een gevaar gezien voor de goede betrekkingen tusschen beide volkeren. Een goede verstandhouding en een diepe lotsverbondenheid kan tusschen Germaansche volkeren, die krachtens hun gaven en krachtens hun historie een leidende rol spelen in de wereld, alleen in stand worden gehouden wanneer zij vrij en met gelijk recht tegenover elkaar staan. Velen hebben zich vaak vroolijk gemaakt over de zoogenaamd „onzinnige" onderscheiding van de volkeren naar ras en afkomst en raseigenschappen. Laten zij weten dat het nationaal-socialistische Duitschland juist op grond van de wetenschap van deze onderscheiding het Germaansche Nederlandsche Volk wil behandelen op eervolle wijze.

Wij Nederlandsche nationaal-socialisten hebben het geloof in een nieuwe samenwerking, eerst tusschen de volkeren die van Germaanschen bloede zijn en daarna ook tusschen alle Europeesche naties. Dat geloof zien wij in het verloop der gebeurtenissen voortdurend bevestigd.
Het is natuurlijk niet zoo, dat ons eenvoudig-weg alles geschonken kan worden zonder dat wij daar zelf iets voor doen. De Führer heeft ons Volk een gelegenheid geboden, de kans die het noodig had en waarop het krachtens zijn begaafdheden en zijn volkskracht ook aanspraak kon maken. Wanneer wij willen meewerken en als het moet ook meestrijden, dan zullen wij ook deelen in de vruchten van den arbeid en van den strijd. Willen wij mee profiteeren van de ongedachte mogelijkheden die aan Europa geboden worden door de afdoende uitschakeling van kapitalistische uitbuiting en bolsjewistische bedreiging, dan moeten wij ons ook naar vermogen inspannen opdat de eindstrijd binnen den kortst mogelijken tijd gewonnen worden kan.
Wij willen onze vrijheid herwinnen en wij willen gelijk recht verwerven. Wij dienen er echter ook van doordrongen te zijn dat wij gelijke plichten moeten aanvaarden. Wanneer Duitschland, Italië, Hongarije, Kroatië, Roemenië, Slowakije en andere landen, groote offers brengen voor een toekomst die ook de onze kan zijn, dan gaat het niet aan dat de Nederlanders hun jaren doorbrengen in ledigheid, afwachten en gemakzucht. De Europeesche oorlogvoering is ook ons belang. Ons aandeel daarin is bepalend bij het verkrijgen van onze vrijheid en ons recht ná den oorlog.
Eerst de plichten, dán de rechten. Dat is de houding van den soldaat, van den strijder, om niet als slaaf ten onder te gaan. Mussert heeft deze richtlijnen uitgegeven. De Beweging handelt er naar. Een andere mogelijkheid is er niet! Van arbeid, strijd en offers hangt het zijn of niet-zijn van het Nederlandsche Volk geheel en al af.

Hoe zien wij na de vervulling van onze plichten, de toekomstige positie van ons eigen Volk?
Zeer terecht heeft de Führer in een zijner laatste redevoeringen er den nadruk op gelegd dat de toekomstige indeeling van Europa nog niet aan de orde is. De organisatie van een nieuw-geordend wereld-deel kan pas bij den vrede in bijzonderheden worden geregeld. Iedere bespreking daarvan moet beperkt blijven tot enkele groote lijnen.

Wat is voor ons het belangrijkste?
Wij hebben nu in Europa in vijf en twintig jaren twee groote oorlogen moeten meemaken, die eigenlijk één geheel vormen. In een voortdurenden onderlingen strijd, aangewakkerd door kapitalistische belangen en later bevorderd door het bolsjewistische verlangen naar een wereldrevolutie, hebben de volkeren van Europa hun krachten tegen elkaar doen botsen. Millioenen mannen van alle naties zijn op de slagvelden gebleven. Ongelooflijke hoeveelheden materiaal zijn vernietigd en ontzaglijk veel

werd verwoest. Dat wil zeggen dat een geweldige hoeveelheid arbeidskracht van Europeesche mannen en vrouwen gebruikt is zonder dat de werkende menschen zelf daar eenig voordeel of ook maar de geringsten vooruitgang van hebben ondervonden.
Het moet nu eindelijk uit zijn daarmede! Wanneer wij niet binnen afzienbaren tijd onder den voet geloopen willen worden, wanneer wij niet onder Amerikaansche of Aziatische slavernij willen worden gebracht, dan zullen we onze Europeesche krachten niet langer mogen verdeelen, maar dan zullen wij die in dienst moeten stellen van een grooter geheel.
De tijd van de onderlinge oorlogen in Europa moet ophouden. De vijandschap tusschen volkeren die bij elkaar behooren, dient een einde te nemen. Dat is geen valsch idealisme en geen onwaarachtig pacifisme. Europa heeft gemeenschappelijke belangen. Wanneer die belangen worden aangerand, door wie dan ook, dan dienen zij beschermd te worden aan de grenzen van Europa en niet midden in ons werelddeel langs een of andere staatsgrens en ten koste van de Europeesche volken zelf. De geschiedenis bewijst ons, dat dit mogelijk is. De geschiedenis toont dan, dat de menschen in steeds grooter verbanden zijn gaan samenleven. Zooals wij het een onzinnig idee zouden vinden indien thans, zooals voor eenige eeuwen, afzonderlijke steden van Nederland, of afzonderlijke provincies, met elkaar oorlog zouden voeren, zoo moeten wij ook leeren inzien dat het onzinnig is dat de volken van Europa elkaar bestrijden. De menschelijke samenleving heeft zich zóó ver ontwikkeld en het leven is daardoor zoo gecompliceerd geworden dat wij in Europa slechts de keus hebben om in eensgezindheid en goede samenwerking te leven, of door oorlogen en economische verwarring ten onder te gaan of af te dalen tot den trap van slavernij.
Europeesche samenwerking in veel verder gaanden vorm dan wij ooit gekend hebben is niet langer een kwestie van idealisme en is ook geen onderwerp meer voor een gedachtenwisseling-achter-een-borrel. Het is de absolute eisch van onzen tijd die beslist over opgang of ondergang.
De toekomstige ordening van Europa zal den grondslag hebben van rechtvaardigheid en socialisme. Niet voor niets staan in den oorlog de mannen van vrijwel alle Europeesche volkeren schouder aan schouder tegenover bolsjewisme en kapitalisme. Door hun strijd en door de offers die daarbij worden gebracht wordt de toekomst bezegeld.
Zooals het nationaal-socialfsme alleen kan bestaan wanneer het voortkomt uit het Volk zelf, zoo zal ook de Europeesche volkerengemeenschap uit de volken zelf moeten opgroeien. Vanzelfsprekend zullen daarom eerst die volken elkaar vinden die van dezelfde afkomst zijn, die vele karaktertrekken gemeen hebben en die ook dezelfde levensbehoeften en levenskansen hebben: De Germaansche volken.
De gemeenschap der Germaansche volken ziet nu reeds in Adolf Hitler den genialen Führer van dit groote geheel. De Führer aller Germanen zal door de groote eigenschappen die hij getoond heeft te bezitten, in staat zijn alle gemeenschappelijke zaken der Germaansche volken, te leiden zonder de eigen geaardheid, de vrijheid en de wezenskenmerken van elk Volk afzonderlijk aan te tasten. Onder die gemeenschappelijke zaken vallen natuurlijk in de eerste plaats de verdediging van het geheele Europeesche gebied en de economische inrichting daarvan. Wanneer het Duitsche Volk, zijn Führer volgende, daarbij een belangrijke rol speelt, dan heeft het zich daarop een moreel en feitelijk recht verworven, omdat het in den zwaren strijd tegen bolsjewisme en kapitalisme, waarvan alle volken de vruchten zullen plukken, den grootsten last heeft gedragen en de hoogste offers heeft gebracht.
De samenwerking in groot verband onder leiding van den Führer, beteekent in geen enkel opzicht een aanranding van onze vrijheid. Vrij zijn beteekent voor den mensch in de eerste en voornaamste plaats dat hij kan leven naar zijn eigen geaardheid, dat wil zeggen, zonder zich geweld te behoeven aan te doen om anders te zijn dan hij is. Wij zullen een vrij Volk zijn dat door andere volken niet als minderwaardig of ondergeschikt zal worden beschouwd doch als gelijkwaardig en gelijkberechtigd. Indien wij althans de noodzaak van den tijd begrijpen en onze rechten verzekeren door onze plichten uit te voeren.

b. Nederlandsche levensruimte

Iedereen weet dat de democratie ook in ons land nooit iets anders heeft gedaan ten opzichte van het begrip „levensruimte", dan het zóó voor te stellen alsof dit begrip alleen gebruikt werd om bepaalde expansie-doeleinden van imperialistischen aard te dekken.
Natuurlijk is ook hier weer de werkelijkheid geheel anders. Nederland heeft op elken vierkanten kilometer ongeveer 270 menschen leven, die daarvan gevoed, gekleed en verzorgd moeten worden. Nederland is zoo dichtbevolkt dat het zichzelf nog maar nauwelijks kan verzorgen en dat het gedoemd is langzaam maar zeker verder te verarmen en te verstikken, indien niet een nieuwe ruimte wordt gevonden waarin Nederlandsche mannen en vrouwen een bestaan kunnen vinden en hun krachten kunnen ontplooien. Het is duidelijk dat dit probleem dringerder wordt, naarmate de bevolking toeneemt. Hoe dringend kan men eenigszins begrijpen wanneer men in aanmerking neemt dat onze bevolking in 1815 slechts twee millioen zielen telde en in 1942 reeds 9 millioen!
Wij hebben gedurende eenige honderden jaren een geweldig gebied in Oost- en West-Indië ter beschikking gehad dat ons ontzaglijke hoeveelheden grondstoffen opleverde. Voor het kapitalistische stelsel was dat wellicht een rijke bron van inkomsten, maar als werkelijk kolonisatie-gebied heeft Nederland er niet veel aan gehad. Het bewijs daarvoor vindt men bij voorbeeld in het feit dat vele Nederlanders niet naar Indië, maar naar Canada en de Vereenigde Staten emigreerden, daar onder buitenlandsch bestuur kwamen en dus voor ons Volk verloren gingen.
Deze gebieden zijn thans niet meer beschikbaar. Het is wederom ruttig vast te stellen dat wij, nationaal-socialisten, hieraan part noch deel hebben. West-Indië is na de bezetting van ons vaderland, door de gevluchte emigranten te Londen aan Amerika verkwanseld. De Gouverneur-Generaal van Oost-Indië heeft van dezelfde emigranten in December 1941 de opdracht gekregen om aan Japan den oorlog te verklaren. Teiwille van de Anglo-Amerikaansche oorlogvoering en in vast vertrouwen op de toegezegde hulp van Roosevelt en Churchill zijn alle vriendschappelijke pogingen van de Japanners verijdeld.

Toen Japan tenslotte den handschoen opraapte en — nadat het eenigen tijd de Nederlandsche oorlogsverklaring had genegeerd — de oorlogsverklaring van Nederlandsch-Indië beantwoordde met de wapens, toen was natuurlijk de beloofde hulp nergens te vinden en is op deze wijze, door de lichtzinnige en misdadige practijken van een groep gevluchte verraders, de band tusschen Nederland en zijn levensruimte doorgesneden.
Zonder levensruimte, zonder mogelijkheden om zijn geheele volkskracht te ontplooien kan Nederland echter niet leven, laat staan nieuwe welvaart verwerven. Maar er wordt ons Volk een nieuwe kans geboden in het oosten, waar ontzaglijk uitgestrekte gebieden ter beschikking van de Europeesche volken zijn gekomen. Door de wapens van de Duitsche weermacht, van de verbonden mogendheden en ook van de vrijwilligers uit de Germaansche landen, is deze op zijn rijkdom niet bij benadering te schatten ruimte aan het bolsjewisme ontrukt. Een korenschuur en grondstoffenreservoir dat voor een zeer groot deel onder het bolsjewistisch wanbeheer braak is blijven liggen wordt thans in dienst genomen voor Europa.
In de Maand November van 1942, terwijl dus de oorlog nog aan den gang is, is bekend gemaakt, dat reeds vijftien goederentreinen per dag de levensmiddelen uit de Oekraïne naar het Duitsche Rijk brengen. Er is geen twijfel mogelijk of binnen zeer afzienbaren tijd zal dit aantal verveelvoudigd worden en zal er een dag komen dat deze treinen ook doorrijden naar de andere volkeren van Europa, dus ook naar Nederland. Daardoor wordt reeds in den oorlogstijd bewezen hoeveel ons werelddeel te danken zal hebben aan de overwinningen die aan het oostelijk front zijn behaald.

Het nieuwe Europa biedt ons de mogelijkheid tot vrijheid en gelijk recht. De samenwerking met Duitschland en de andere volken opent nieuwe perspectieven voor Nederland's positie in Europa. En ook de levensruimte van het Nederlandsche Volk zal daarin verzekerd zijn.
Wat wil men nog meer? Nederland kàn bereiken wat het wil bereiken, indien het zich van zijn plichten bewust is en indien het den arbeid wil aanvaarden die door ons allen, Europeanen, gezamenlijk moet worden verricht.

6. Socialisme en welvaart

Millioenen Nederlandsche mannen en vrouwen kennen sedert jaren het verlangen naar iets anders en iets beters dan zij hebben. Voor hun oogen zweeft het beeld van een samenleving zonder onrecht en zonder de ellende die zij in de achterliggende jaren hebben moeten doorstaan. Zij streven ernaar het socialisme te bereiken om een grootere welvaart te verwerven.
Dat streven is geen verschijnsel van onzen tijd. Het bestaat al vele jaren en vrijwel iedereen die zich bezig heeft gehouden met politiek, heeft verwacht dat het juist de door hèm gekozen partij of groep zou zijn, die al zijn wenschen in vervulling zou doen gaan. Hij werd daarin gesterkt door prachtige leuzen en veelomvattende beloften. Zeer velen hebben een tijdlang geloofd dat de verlichting van hun levenslot komen zou van de zijde van het marxisme. De groeiende kracht van de internationale arbeidersorganisatie scheen een waarborg te zijn voor de overwinning op het kapitalisme die eens zou moeten komen.
Al deze leuzen zijn holle woorden gebleven, alle beloften wachten ook nu nog op hun vervulling. Niemand behoeft zichzelf nog wijs te maken dat de marxistische actie voor het zoogenaamde socialisme, niet mislukt is. Iedereen weet dat in de landen waar het marxisme de overhand en de regeeringsmacht wist te verwerven géén socialisme is doorgevoerd maar dat daar even goed als overal elders het kapitalisme bleef heerschen in den vorm van den democratischen staat. Zweden, Noorwegen, Denemarken, Voude Duitschland, Engeland, België, Frankrijk en Spanje hebben alle hun sociaal-democratische regeeringen gekend. Maar nergens hebben deze regeeringen den moed gehad om in hun land het sociale door te voeren. Zij hebben geen maatregelen dürven of kunnen nemen tegen de kapitalisten, tegen het misbruik van goudbezit en tegen de beursspeculaties ten koste van de werkende menschen. Integendeel. Het grootste deel van deze sociaal-democratische, marxistische regeeringen is weer verdwenen door gebrek aan daden, door gebrek aan kracht en door het absoluut onvoldoende beleid ten aanzien van de eerste rechten der arbeiders. De werkers in Europa zullen nooit vergeten dat de millioenen-getallen werkloozen juist ontstaan zijn in den tijd dat de tweede „Internationale" in zoovele landen regeerde! Maar alle mislukkingen en alle teleurstellingen ten spijt is het verlangen naar sociale rechtvaardigheid en welvaart bij de werkende menschen levend gebleven. Nóg zien zij uit naar de vervulling van een ideaal, aan welks vervulling zij misschien zijn gaan wanhopen, maar dat toch niet verdwenen is.

Wij nationaal-socialisten brengen thans de boodschap dat wij het zullen brengen! Wij zijn er niet bang voor dat de zoo vele malen bedrogen werkers ons wantrouwend en argwanend gadeslaan. Wij kunnen ons voorstellen dat zij eerst eens willen afwachten of dit niet opnieuw zal ontaarden in een bedriegerij van het Volk.
Maar wij zijn in staat het bewijs te leveren!

Wij moeten ervan doordrongen zijn dat socialisme niet in de eerste plaats afhankelijk is van materieele verbeteringen. Het is best mogelijk dat de heerschers in het kapitalistisch stelsel er op eenig moment geen bezwaar in zien, bepaalde verbeteringen aan te doen brengen in het loonpeil en in de levensomstandigheden van de arbeiders. Maar zoolang dit stelsel zelf blijft heerschen, zoolang de grondslag van onze samenleving niet is veranderd zoolang is elke verbetering niet van blijvend belang. Het kapitalisme kan, wanneer het de macht over de werkers behoudt, op ieder gewenscht oogenblik de gegeven verbeteringen weer intrekken. Het kan ook, zooals het dat gedaan heeft tusschen 1930 en 1940, terwille van eigen, kapitalistische belangen, de werkers met al hun verbeteringen in den afgrond van

werkloosheid en crisissteun storten. Iedere verbetering in het kapitalistische stelsel is een fooi en geen recht.
Socialisme eischt de afbraak van de kapitalistische macht over de werkende menschen! Deze afbraak is in Europa in vollen gang door de nationaal-socialistische revolutie. Deze afbraak wordt door den strijd van de nationaal-socialistische arbeiders tegen de kapitalistische wereldmachten met de wapens bevorderd.

Het gaat er om de macht van het kapitalisme te breken, niet door het kapitaal te vernietigen, maar door het dienstbaar te maken aan het geheele Volk.
Daarvoor is noodig dat goud en geld terugkeeren naar hun oude beteekenis, dat zij slechts hulpmiddelen zijn in de samenleving der menschen en geen hoofdzaken.
Hoofdzaak is onder alle omstandigheden de Arbeid van de werkende menschen. Daarin geven zij de krachten van hun hoofd en hun handen en daarmede verwerven zij voor zichzelf het recht op een verzorgd bestaan. Hun arbeid wordt verricht in dienst en ten behoeve van de geheele gemeenschap. Zij hebben dus een recht op erkenning van die gemeenschap en een recht op verzorging.
Op dezen grondslag valt te bouwen! De macht berust bij den arbeid en niet langer bij het kapitaal. De volksgemeenschap gebruikt het kapitaal in het belang van alle volksgenooten.
Het doet er niet toe, op welk levenspeil wij daarmede beginnen. Wij zullen omhoog gaan, naar mate de hoeveelheid en de kwaliteit van den arbeid dien wij verrichten. Wij zullen ons levenspeil verhoogen door onzen vlijt en door onze eigen inspanningen. Het kapitalisme heeft daarmede niets uit te staan. Zeker, wij weten heel goed dat een oorlogstijd allerminst geschikt is om het socialisme tot werkelijkheid te brengen. Wie loopen moet om zijn leven, let er niet op of er gaten in zijn schoenen zitten. De oorlog gaat boven alles omdat zonder de overwinning op de slagvelden de macht van het internationale kapitalisme niet gebroken kan worden.
Maar wat in oorlogstijd wèl kan geschieden, is het leggen van de basis waarop wij straks kunnen gaan bouwen. De afbraak van de kapitalistische macht kan nu reeds in eigen land ter hand worden genomen en wórdt ook reeds ter hand genomen.
Aan alle kanten heeft de bezettende overheid in principe de kapitalistische macht met verorderingen beknot. De staat heeft het kapitalisme de vrijheid ontnomen om te beslissen over het al of niet werken van Nederlandsche arbeiders. De staat heeft het kapitalisme de kans ontnomen om zich door beursspeculaties ten koste van de werkende menschen te verrijken. De staat heeft het recht van den werkenden mensch erkend en vastgelegd in de verordening op den arbeid (grondwet van den arbeid). Natuurlijk heeft het kapitalisme nieuwe kansen gekregen door de moeilijkheden van den oorlogstijd. Natuurlijk zijn op vele terreinen door de oorlogsmaatregelen tal van belemselen tegen het kapitalisme weggenomen. Iedereen weet dat zwarte handel en prijs opdrijving hulpmiddelen zijn in dienst van het kapitalisme om enkelingen te verrijken. Maar nèt den oorlog zullen ook deze misbruiken verdwijnen. Wat dan overblijft is de grondslag die nù wordt gelegd, en waarop later gebouwd zal kunnen worden.
Het nationaal-socialisme zal op deze wijze, door de eenheid van alle werkers, en door de geconcentreerde macht van de volksgemeenschap, de staat, kunnen bereiken wat alle politieke groepeeringen door hun verdeeldheid en hun gebrek aan onafhankelijkheid van het kapitalisme nimmer hebben kunnen bereiken. Nederland zal daarin deelen. Nederland heeft in den gegevierenden afloop van den oorlog, de zekerheid dat het internationale kapitalisme van zijn macht voor goed wordt beroofd. Nederland gaat de socialistische volksgemeenschap tegemoet, de eenige mogelijkheid op sociale gerechtigheid en duurzame verbetering. Nederland weet dan dat zijn welvaart en zijn levenspeil nog slechts afhankelijk zijn van zijn eigen arbeid, zijn vlijt en zijn bekwaamheid.
Het nationaal-socialisme belooft den arbeiders geen strak-omlijnde materieele verbeteringen. Het belooft geen loonsverhooging van zooveel centen per uur, of zooveel guldens per week. Het nationaal-socialisme belooft een nieuwe, socialistische gemeenschap en het vraagt van alle werkende menschen moeizamen, ingespannen arbeid, om allen tezamen weer omhoog te komen.

7. Dat heeft de N.S.B. gedaan!

De Nationaal-Socialistische Beweging bestaat thans elf jaren en heeft dien tijd gevuld met den strijd vóór het nationaal-socialisme en tégen alle democratische, partij-politieke, marxistische en kapitalistische machten die het nationaal-socialisme wilden tegenhouden.
Wij hebben er nooit doekjes om gewonden dat het onze bedoeling was, deze machten ten behoeve van ons Volk te vernietigen. Niemand heeft er aan kunnen twijfelen of wij van plan waren de politieke partijen op te heffen, het liberaal-democratische stelsel te vernietigen en het kapitalisme van zijn macht te berooven. Het ligt dus voor de hand dat àl deze vijanden der Beweging, die van onze overwinning slechts hun eigen vernietiging te verwachten hadden, alles in het werk hebben gesteld om de N.S.B. tegen te houden. Het is zelfs verklaarbaar dat zij daarbij ook het gemeenste middel niet geschuwd hebben. Zij moésten nu eenmaal, om zichzelf te redden, ten koste van alles aan het Nederlandsche Volk wijsmaken dat het nationaal-socialisme niet deugde.
Wij geven eerlijk toe, dat zij daarin grootendeels geslaagd zijn. Het is ons niet gelukt aan het Nederlandsche Volk in zijn geheel duidelijk te maken, dat wat wij wilden precies overeenkwam met den wensch van iederen Nederlander, man of vrouw, jong of oud. En wij vinden het dus ook heel verklaarbaar dat een deel van het Volk dat ons niet kent en dat niet weet wat wij willen, het nationaal-socialisme daarom afwijst.
Maar de revolutie is over Europa gekomen en niemand kán zoo maar zonder meer aan haar klemmende vragen ontkomen. Tot die vragen behoort ook deze:
Wat hebt gij, tegenstander, nu eigenlijk tegen de N.S.B.?

Wij, nationaal-socialisten willen een welvarend Volk in een vrij Nederland zien. Dat willen alle andere volksgenooten ook!
Wij, nationaal-socialisten willen het socialisme brengen door de macht van het kapitalisme kapot te slaan. Dat willen alle anderen ook en velen hebben er reeds strijd en offers voor over gehad.
Wij willen, als iedere Nederlander, het egoïsme uitbannen en de idee der gemeenschap doen overwinnen.
Wij willen dat de volken van Europa met elkaar zullen samenwerken en allen zijn het met ons eens, wanneer wij daarbij de voorwaarde stellen dat de vrijheid en de eigen geaardheid van ons Volk daardoor niet worden aangetast.
Zoo zouden wij door kunnen gaan. Een eerlijke volksgenoot moet daarom tot de gevolgtrekking komen dat hij over de N.S.B. verkeerd is ingelicht en dat het dus tijd wordt om eigen verstand en eigen oogen aan het werk te zetten om de waarheid te ontdekken die anderen hem wilden onthouden.
Wij hebben daarbij een geweldigen steun: Onze daden getuigen vóór ons!

Wij zijn het die op de bres staan voor de vrijheid van Nederland, die strijden tegen annexionisme imperialisme en kapitalistische verlangens.
Wij zijn het die deze vrijheid verwerven zullen doordat wij ons een waardig, actief werkend deelgenoot zullen toonen in de samenleving der Europeesche volkeren.
Wij geven het voorbeeld bij het losmaken van onzen volksgeest uit de macht van de kapitalistische staten.
Wij geven onze krachten en het beste deel van ons bloed bij den actieven strijd tegen bolsjewisme en kapitalisme.
Wij zetten onze woorden over de gemeenschap in daden om, door ons geheel en al te geven aan het gemeenschapswerk dat in de Winterhulp en in den Nederlandschen Volksdienst ten behoeve van noodlijdende volksgenooten wordt verricht.
Wij staan mannen en vrouwen af aan de volksgemeenschap, die alle spot en hoon en scheldwoorden ten spijt op verantwoordelijke posten willen werken voor ons Volk.
Wij zijn bereid het Nederlandsche aandeel op te nemen in de ontginning van de oostelijke gebieden die ook de levensruimte van ons Volk vormen!

Uit onzen geest zijn de instellingen van den nieuwen tijd voortgekomen: De Arbeidsdienst, het Arbeidsfront, de Landstand en zoovele andere, dienende het Nederlandsche Volk en bevorderende de vrijheid, het socialisme en de welvaart die het in de toekomst wil verkrijgen.

8. Neem uw deel op!

Wat wij willen voor ons Volk en ons Vaderland wil het volk zelf ook! Daarom moet het met ons mee strijden en met ons mee werken om onze verlangens om te zetten in werkelijkheid.

Onze vrijheid wordt verzekerd door onze medewerking om den oorlog te winnen tegen het kapitalisme en het bolsjewisme. Sommigen zullen naar de fronten kunnen gaan, anderen zullen hun krachten geven áchter de fronten in de werkplaatsen en fabrieken.
Onze levensruimte wordt ontsloten wanneer Nederlandsche mannen en vrouwen uittrekken naar de nieuwe gebieden in het oosten van Europa, waar zij pionierswerk kunnen verrichten, als eens onze voorouders in Indië.
Onze socialistische gemeenschap wordt bereikt door ons aandeel te nemen in de revolutie van dezen tijd: Afbreken wat nog overeind staat van het kapitalistische gebouw, langzaam aan opbouwen, eerst aan den geest van ons Volk. Wij moeten ons socialisten toonen in ons leven temidden van de andere Nederlanders, wij kunnen dat door steun te verleenen aan Winterhulp en Volksdienst.
Onze eenheid als Volk moet groeien en sterker worden. Oude tegenstellingen dienen te verdwijnen. De klasse zal niet langer den doorslag geven. De banden met hen, die over onze grenzen werk hebben moeten aanvaarden, dienen stevig te worden aangehaald. Hun achtergebleven gezinnen moeten in de zorg van onze volksgemeenschap worden opgenomen, niet alleen materieel, maar ook moreel!

Er is ontzaglijk veel werk te doen! Een Volk dat aan den uitersten rand van den ondergang stond, moet teruggebracht worden op den rechten weg en moet herstellen van de kwalen die het tientallen jaren lang hebben gekweld.
Er is voor iedereen werk, naar zijn eigen aard en zijn eigen aanleg. Werk in den politieken strijd, maar ook in de sociale organisaties. Werk aan de fronten en werk in de bedrijven. Werk voor het Nederlandsche Volk en voor allen die ertoe behooren.

Voor ons staat het beeld van de toekomst. Het Volk wil die bereiken! Het Volk moet er voor werken! Het Volk moet den weg volgen die door Mussert wordt gewezen. Het is geen weg die over rozen gaat, het is geen weg voor slappelingen en gemakzuchtigen. Het is een harde en moeilijke weg van strijd en arbeid. Maar hij leidt tot het doel.
't Volk wil het! Wij, nationaal-socialisten willen het. Zij, die meenen nog onze tegenstanders te zijn, willen het ook.
Staan wij dan de handen ineen! Steunen wij Mussert in zijn moeilijken strijd! Houden wij zee, totdat de reis gewonnen is en het doel bereikt!
Voor Nederland! Voor het Nederlandsche Volk! Voor ieder van ons, voor ons allen, die tot dit Volk behooren!

Maart 1943.
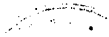
RIJKSINSTITUUT VOOR OORLOGSDOCUMENTATIE
BIBLIOTHEEK